

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstinget. № 252.

Anden Session.

91de Møde.

Torsdagen den 6te Marts.

(Fortsat.)

Kierkegaard (fortsat): Derimod turde jeg maaskee tillade mig at yttre den Mening, at Kilden til de fleste Jagtovertrædelser og det, som gjør, at vi frygte for, naar Noget indrømmes, at det strax skal blive misbrugt til at gaae videre, og at, naar en engere Skranke sættes, der vil blive gjort mange Forsøg paa at sprænge denne Skranke, at denne Kilde vistnok ligger i Menneskenaturen i det Hele, men at den er at søge i, hvad vi sikkert alle maae vedgaae at finde hos os selv og i os selv, i en besynderlig Gang, som stedse gaaer ud paa at stræbe efter det Forbudne, gaaer ud paa at ville bortsjerne enhver Skranke, da Skranken allerede som saadan og i og for sig selv er os noget temmelig Fataalt, saaat vi, naar vi ikke, deels ved den Bevidsthed, at Skranken er sat os af en højere Magt, deels ved allehaande Straffebestemmelser, bringes til at respektere Skranken og at lade den staae, stadigen fristes til ved given Leilighed, om ikke at sætte os ud over den, saa dog, hvad der dog ogsaa er noget paaveie dertil, ret at ønske Skranken borte. Men nu tillader jeg mig at mene, at dette Træk i den menneskelige Natur, det kan Ingen udslette. Men derimod kan man undgaae de skadelige Virkninger deraf, alt som Lovgivning mere og mere faaer Charakter og Præg af, at det, som sætter en Skranke for Enhver især, at det er Noget, som overhovedet ikke kan eller kunde være anderledes, medens det derhos maa staae for Enhvers Dine, at det, som er ham indrømmet, er overordentlig Meget, saa han har Grund til at betænke, at Loven jo ikke kan ubetinget rette sig efter den Enes

Fordeel alene, men der i den maa tages Hensyn til Alles gjensidige Fordeel. Naar man derfor taler om, at de grueligste og Menneskeheden vanærende Straffe ere blevne anvendte i Anledning af Jagtforbrydelser, og at det dog ikke har hjulpet, saa kan jeg godt forklare mig dette Sidste, at nemlig Overtrædelser desuagtet fandt Sted. Thi, naar man anvender de grueligste Straffe, som noget Menneske kan op-tænke, efterat man iforveien har faktisk saadanne gruelige Løve, der skulde sikres ved disse Straffe, som allerede ved deres Bestemmelser i og for sig kunne bringe Mennesker til Fortvivlelse, nu — saa driver man dem til en saadan Fortvivlelse, at de enten maa sprænge disse Baand eller gaae under i Forsøget paa at sprænge dem. Men just derfor kan jeg ogsaa forstaae, at i samme Grad som man gif ud paa at ophæve de urimelig strenge Jagtbestemmelser og de urimelige strenge Straffe for at overtræde disse Bestemmelser, i samme Grad turde det være mindstet med Jagtforbrydelser; og jeg troer, at der er en Analogi i denne Henseende at drage fra Skovforbrydelserne. Der var — og jeg troer, at det slet ikke er saameget gammelt i vort Fædreland — der var en Tid, da det slet ikke var kommet ind i Folkebevidstheden, at Skovene vare Egen-domme, som ikke enhver Nabo nogenlunde kunde benytte sig af; og det kan være et Spørgsmaal, om man ikke havde en vis Ret i Fortidens Tilstande til at antage, at man havde Deel i Skovene. Ud af denne Bevidsthed udgif, saavidt jeg veed, og som det oftere er bekræftet af Eldre, en saadan Tilstand, hvori Loven idetmindste ikke støttedes af en Folkebevidsthed, og hvorfor just det, som deri var udtalt, naar der var Haab om, at det kunde gaae ustraffet uden mindste Betænkkelighed, blev overtraadt, hvilket Forhold vistnok ikke